

en Sikkerhedsgjørelse i saa Henseende af Ministerialbygningerne er imidlertid i allerhøieste Grad paatrængende. Jeg lader saadanne Bygninger ligge, som paa en Maade nærmest maa betragtes som vedkommende Universitetet, Skolerne og polyteknisk Værk-anstalt, med andre Ord de særdeles mange Bygningsforetagender, om hvilke der fornuftigtvis i en nær Fremtid vil blive Spørgsmaal, og hvis Opførelse vil tage en betydelig Række af Aar og medføre betydelige Udgifter. Det er jo klart, at man nødvendigvis ved Valget af Stedet til den første Bygning, til hvilken her foreligger Forslag, maa tage Hensyn til de andre Bygninger, hvorom der er Spørgsmaal, og jeg kan aldeles ikke betvivle, at der enten gennem den høitærede Minister eller nogen af hans Kolleger i denne Samling vil fremkomme Oplysninger, som ville føre til det Resultat, hvortil jeg paa Forhaand meget gjerne slutter mig, at det Valg, der her er truffet, er et heldigt Valg, men nogen begrundet Mening vil det vistnok erkjendes, at man vanskelig eller rettere sagt slet ikke kan have uden nærmere Oplysninger om, hvilke andre Grunde man tror at kunne gjøre Regning paa, og hvorledes man tænker sig at kunne raade over dem.

Dernæst gaar Forslaget ud paa, at der til en saadan Bygning skulde bevilges en Sum af 2,200,000 Kr. Her tror jeg, at den høitærede Minister er gaaet noget for rask frem. Det ligger i Forholdenes Natur og er tilstrækkelig opløst, at der ikke for Tiden foreligger nogen gjenmemarbejdet Plan og dertil knyttet Overflag, som ligger til Grund for den hele Beregning. Det er udtrykkeligt anført i Motiverne, hvorledes dette Tal er fremkommet, og jeg kan godt forstaa, at man uden sundt Baserlighed kan, gennem kyndige Mænd, erhverve en saadan foreløbig Opgjørelse, der kan tjene som en Slags Maximumgrænse. Men jeg tror dog, at Rigsdagen vil have saa megen Interesse for de Bygninger, der er Spørgsmaal om, og andre lignende, at man ikke let vil skride til den egentlige Bevilling af den fulde Hovedsum uden at have nærmere Kjenndskab til, hvilke Bygninger der derfor ville faas. Jeg skal imidlertid senere komme tilbage til dette Punkt, idet jeg dog her vil bemærke, at det vil vise sig, at de Oplysninger, som den høitærede Minister har givet, ganske vist ere nødvendige og kunne komme til deres fulde Anvendelse, uden at man derfor strax bevilger den fulde Sum, efter hvis Bevilling Sagen jo laa i Regjeringens Hænder.

Hvad nu Udførelsesmaaden angaar, saa har den høitærede Minister foreslaaet, at Planer og Overflag skulde tilveiebringes gennem

en Konkurrence. Jeg er fuldstændig enig med ham deri, jeg tror, at mange Grunde tale afgjørende derfor, hvilket jeg ikke behøver nærmere at komme ind paa, netop da den høitærede Minister har bestemt sig til at foreslaa en Konkurrence. Det, som jeg derimod tror er rigtigt allerede nu ved 1ste Behandling at komme ind paa, er den Form for Konkurrencen, som den høitærede Minister har bragt i Forslag. Den gaar jo ud paa, at der skulde stilles visse Beløb til Ministerens Raadighed, for at han kunde indbyde indtil 10 af Landets Arkitekter til at udarbejde Planer og Overflag til den nye Bygning, saavidt jeg mindes i en Tid af 6 Maaned, efter et Program, som vil blive udarbejdet i Ministeriet. Disse Tegninger og Planer skulde være tilgængelige i kort Tid for alle dem, der interessere sig for dem, og derpaa skulde de bedømmes, idet den Jury, som skulde udføre denne Bedømmelse, skulde sammensættes af de 10 konkurrerende Arkitekter — forudsat at der vilde blive fuldt 10 — i Forbindelse med 10 Mænd, som bleve udnævnte dertil af Ministeriet med særligt Hensyn til de forskjellige Interesser, som vilde være at repræsentere i denne Jury. Det er denne Form for Konkurrencen, som, hvis der ikke fremkom ganske særlige Oplysninger, som ledede til et andet Resultat, forekommer mig høist tvivlsom og meget betænkelig. Jeg kan jo her kun holde mig til, om jeg saa maa sige, de almindelige psykologiske Betragtninger, men det synes mig, at det ligger ganske nær, at det er en mærkelig Opgave, man vil stille de konkurrerende Arkitekter, naar man fordrer af dem, at de skulde erklære, hvilket Projekt, hvilken Plan de anse for den bedste, dog saaledes, at de ikke maa tildele deres eget Arbejde denne første Plads. Denne sidste Begrænsning forstaaer jeg i og for sig meget godt; thi selv uden at tillægge Vedkommende nogen utilbørlig Selvfølelse, vilde det dog heller ikke være forunderligt i visse Tilfælde, hvor Sagen ikke er slaaende — det kommer naturligvis an paa, hvem der konkurrerede, der kunde jo være saadanne Forhold, at flere ville erkjende, at En af dem var den bedste — at i Overensstemmelse med den menneskelige Natur Vedkommende ansaa sig som kaldet til at vinde Præmien. Det er nu ganske vist i dette Tilfælde ubeløst; men er det ikke en helt eiendommelig Opgave at stille Vedkommende, at han selv skal erklære en Anden for den bedste med Udelukkelse af sit eget Arbejde; maa man da ikke frygte for, at somme eller ikke saa Menneker, som stilles overfor en saadan Opgave uden at være uddannede i en lang Embedsstole, hvor man maaske kan lære